

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

การกระจายอำนาจสู่ท้องถิ่น เป็นยุทธศาสตร์หนึ่งในการบริหารจัดการบ้านเมืองของรัฐบาลในระบบประชาธิปไตย โดยมุ่งลดบทบาทของรัฐส่วนกลาง (Decentralize) ลงเหลือภารกิจหลักเท่าที่จำเป็น และให้ประชาชนได้มีส่วนในการบริหารงานชุมชนท้องถิ่น ตามเจตนารมณ์ของประชาชนมากขึ้น การกระจายอำนาจสู่ท้องถิ่น จึงเป็นการจัดความสัมพันธ์ทางอำนาจ หน้าที่ใหม่ ระหว่างส่วนกลางกับส่วนท้องถิ่น ให้สอดคล้องกับสภาพการณ์บ้านเมือง ที่เปลี่ยนแปลงไปในสถานะที่มีกลุ่มทางสังคมที่มีความต้องการ และความคาดหวังจากรัฐที่เพิ่มขึ้น และแตกต่างกัน ชัดแย้งกัน ในขณะที่รัฐเองก็มีขีดความสามารถ และทรัพยากรที่จำกัด ในการตอบสนองปัญหา ความต้องการ ที่เกิดขึ้นให้ทันต่อเหตุการณ์และตรงกับความต้องการของท้องถิ่น การกระจายอำนาจสู่ท้องถิ่น เป็นการกระจายหน้าที่ ที่เป็นประโยชน์ โดยตรงกับท้องถิ่น ให้ท้องถิ่นรับผิดชอบดำเนินการเอง เป็นการกระจายอำนาจการตัดสินใจ ดำเนินการ ตามหน้าที่ ที่ส่วนกลางกระจายไปให้ท้องถิ่นดำเนินการ เป็นการกระจายบุคลากร งบประมาณ เทคโนโลยี ที่เหมาะสม ให้กับท้องถิ่น เป็นการกระจายความรับผิดชอบต่อภารกิจ หน้าที่ ที่รัฐกับผู้บริหารท้องถิ่น และประชาชน ร่วมกันรับผิดชอบ และเป็นการกระจายความร่วมมือที่อยู่ในส่วนกลาง ให้กับท้องถิ่น เพื่อสร้างขีดความสามารถให้แก่ท้องถิ่น เป็นการทำให้ท้องถิ่นมีความเข้มแข็ง สามารถบริหารจัดการท้องถิ่นได้อย่างมีประสิทธิภาพ และตามแนวนโยบายด้านศาสนา สังคม การสาธารณสุข การศึกษา และวัฒนธรรมของรัฐบาล ต้องส่งเสริมและสนับสนุนความรู้รักสามัคคีและการเรียนรู้ ปฏิบัติดีปฏิบัติชอบ และเผยแพร่วัฒนธรรม ขนบธรรมเนียมประเพณีของชาติ ตลอดจนค่านิยมอันดีงามและภูมิปัญญาท้องถิ่น ซึ่งมีผลให้หน่วยงานภาครัฐต้องปฏิบัติตามบทบัญญัติดังกล่าวในทุกระดับ อย่างไรก็ตาม จากการขยายตัวทางด้านเศรษฐกิจ ตามแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน ล้วนเน้นหนักไปด้านการพัฒนาเศรษฐกิจ การทำให้ประชาชนมีรายได้เฉลี่ยต่อหัวต่อคนเพิ่มมากขึ้น มีบริการด้านต่างๆ ที่รัฐจัดให้บริการ แม้ยังไม่ทั่วถึงครอบคลุมทั่วทั้งประเทศ แต่ก็ตอบสนองความต้องการและทำให้ประชาชนมีความเป็นอยู่ดีขึ้น (รัฐธรรมนูญ

แห่งราชอาณาจักรไทย. 2550 : 32 - 34) ซึ่งการพัฒนาทางเศรษฐกิจ โดยละเอียดการพัฒนา
ด้านจิตใจ แม้มีการขยายตัวในระดับสูงขึ้นต่อเนื่อง มีบริการขั้นพื้นฐานทางเศรษฐกิจและสังคม
เจริญขึ้นมาก แต่ผลการพัฒนาดังกล่าวได้ส่งผลกระทบต่อทางสังคมและยังมีลักษณะรุนแรงและ
รวดเร็ว โดยเฉพาะชนบทเกิดความเหลื่อมล้ำของรายได้ จนกลายเป็นช่องว่างระหว่างคนรวย
กับคนจน เกิดความแตกต่างในการกระจายรายได้ โอกาสและผลประโยชน์จากการพัฒนา
กลายเป็นปัญหาเชิงโครงสร้างซึ่งยากที่จะแก้ไข นอกจากนี้การบริหารจัดการทรัพยากรธรรมชาติ
ที่เคยสมบูรณ์กลับสูญเสียดegraded และร่อยหรอลง ประเพณี วัฒนธรรมที่ดั้งเดิม ภูมิปัญญาท้องถิ่นอัน
เป็นจิตวิญญาณดั้งเดิมของชุมชน สังคม และประเทศได้ถูกละเอียดทอดทิ้ง คนรุ่นใหม่ขาด
ความรู้ความเข้าใจในวิถีชีวิต ละเลยความสัมพันธ์กับคนในครอบครัว ชุมชน เนื่องจากละเอียด
ประเพณีท้องถิ่น การพัฒนาคนและโครงสร้างของสังคมมีปัญหาเกิดจากการพัฒนาที่ไม่มีความ
ยั่งยืน กระบวนการพัฒนาประเทศที่ผ่านมา เป็นแบบรวมศูนย์อำนาจ (Centralization) โดยใช้อำนาจรัฐ
ในการตัดสินใจนโยบายสาธารณะเป็นส่วนใหญ่ ซึ่งทำให้การพัฒนาขาดประสิทธิภาพ
และไม่สามารถตอบสนองความต้องการที่แท้จริงของประชาชน และจากผลการพัฒนาที่เกิดขึ้น
นั้นได้กระทบกับวิถีชีวิต ประเพณี วัฒนธรรมของประชาชน

ศาสนาพุทธ เป็นศาสนาประจำชาติไทย คนไทยส่วนใหญ่นับถือศาสนาพุทธ

เลื่อมใสศรัทธาและใช้เป็นเครื่องยึดเหนี่ยวทางจิตใจในการดำเนินชีวิตประจำวัน อีกทั้งยังเป็น
บ่อเกิดของประเพณีและวัฒนธรรมต่างๆ เนื่องจากได้รับอิทธิพลความเชื่อจากการนับถือศาสนา
พุทธเกี่ยวกับการทำบุญ การให้ทาน การเสียสละและความสามัคคี จึงถือปฏิบัติเป็นประเพณี
และวัฒนธรรมสืบทอดต่อกันมาตั้งแต่อดีต โดยบรรพบุรุษได้สั่งสม สร้างสรรค์ และอนุรักษ์ไว้
เป็นมรดกตกทอดสู่อนุชนรุ่นหลัง ได้นำไปปฏิบัติต่อๆ กันไป สิ่งเหล่านี้เป็นความภูมิใจใน
เอกลักษณ์ของความเป็นไทยมานานหลายชั่วอายุคน ที่มีสิ่งดั้งเดิมอันควรค่าแก่การสืบสานต่อ
ให้คงอยู่ตลอดไป นอกจากนี้ การปฏิบัติตามประเพณีและวัฒนธรรม ยังเป็นเครื่องแสดงออกถึง
คุณลักษณะของบุคคลที่ปฏิบัติตามว่า เป็นคนดีมีศีลธรรม สามารถอยู่ในสังคมได้อย่างมี
ความสุข การแสดงออกในสิ่งที่ปฏิบัติตามขนบธรรมเนียม ประเพณี และวัฒนธรรมของชาว
ไทยในแต่ละสังคม เป็นการบ่งบอกถึงความเป็นเจ้าของและการมีส่วนร่วมในขนบธรรมเนียม
ประเพณีนั้นๆ เมื่อสามารถดำรงชีวิต ตามบทบาทและหน้าที่ของคนไทยได้เป็นอย่างดีแล้ว
จะเกิดพลังและจะเป็นกำลังสำคัญในการพัฒนาประเทศไทยให้เจริญรุ่งเรือง หรืออาจจะเรียกว่า
เป็นรากฐานที่สำคัญในการจะพัฒนาประเทศชาติให้เจริญรุ่งเรืองต่อไป จึงนับว่า ประเพณีและ
วัฒนธรรมของไทยมีความสำคัญอย่างยิ่ง ประเพณีที่ยึดถือปฏิบัติสืบต่อกันมายาวนานนั้นคือ

ประเพณีสิบสองเดือน หรือฮัตสิบสอง หมายถึง จารีตหรือสิ่งที่คนในสังคม ต้องปฏิบัติตาม เป็นประจำทุกๆ เดือนในรอบปี (เอเนก อาจิวชัย. 2551 : 1)

การจัดงานประเพณีท้องถิ่น เป็นงานแขนงหนึ่งที่จะพัฒนาองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นให้มีความเจริญก้าวหน้าควบคู่กับงานแขนงอื่นๆ ที่จะป็นองค์ประกอบของการพัฒนาที่สมบูรณ์ การยอมรับการเป็นส่วนหนึ่งหรือส่วนร่วมในงานนั้น มนุษย์ต้องการให้กลุ่มยอมรับเป็นพวกเดียวกัน ไม่ต้องการความรู้สึกว่า เป็นคนละพวกหรือเป็นแกะดำหลงฝูง หรือพลัดถิ่น ต้องการเข้าเป็นพวก สังคมต้องการ ได้รับการมีส่วนร่วมจากสมาชิกของสังคม สังคมอยู่เป็นสังคมได้ตลอดไปนั้น ต้องได้รับความร่วมมือจากสมาชิก ไม่ว่าจะเป็นสังคมขนาดเล็กหรือใหญ่ก็ตาม สังคมขนาดใหญ่ยังต้องการความร่วมมือจากสมาชิกสังคม จึงจะทำให้สังคมดำเนินกิจกรรมต่างๆ ต่อไปได้ (วรรณ ศรีเจริญ. 2547 : 2)

เทศบาลตำบลเวียงคุกในฐานะองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น มีอำนาจหน้าที่โดยตรงต่อการให้บริการขั้นพื้นฐานต่อประชาชนด้านการจัดสวัสดิการด้านต่างๆ ให้แก่ประชาชน ตามอำนาจหน้าที่ที่กำหนดในพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการแผ่นดินและพระราชบัญญัติกำหนดแผนและขั้นตอนการกระจายอำนาจให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น พ.ศ. 2542 เทศบาลต้องรับภาระหน้าที่ให้บริการประชาชนในทุกๆ ด้าน ปัจจุบันอันเนื่องมาจากกระแสกดดันทั้งจากภายในและภายนอกประเทศ 1) กระแสโลกาภิวัตน์ (Globalization) ที่ทำให้โลกไร้พรมแดนทุกองค์กรต้องปรับตัวเพื่อการแข่งขันไม่เว้นแม้แต่ระบบราชการ 2) กระแสแนวคิดการจัดการภาครัฐแนวใหม่ (New Public Management) หรือ NPM ในเรื่องการปรับเปลี่ยนการทำงานให้ทันสมัย (Managerialization) และการปรับให้เข้าสู่ระบบตลาด (Marketization) 3) รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. 2540 มาตรา 78 รัฐต้องบริหารราชการแผ่นดินโดยการจัดระบบการบริหารราชการส่วนกลาง ส่วนภูมิภาค และส่วนท้องถิ่นให้มีขอบเขตอำนาจหน้าที่ และความรับผิดชอบที่ชัดเจน ให้เป็นไปเพื่อการพัฒนาสังคม เศรษฐกิจ และความมั่นคงของประเทศอย่างยั่งยืน พัฒนาระบบงานภาครัฐ โดยมุ่งเน้นการพัฒนาคุณภาพ คุณธรรม และจริยธรรมของเจ้าหน้าที่ของรัฐ ควบคู่ไปกับการปรับปรุงรูปแบบและวิธีการทำงาน เพื่อให้การบริหารราชการแผ่นดินเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ และส่งเสริมให้หน่วยงานของรัฐใช้หลักการบริหารกิจการบ้านเมืองที่ดีเป็นแนวทางในการปฏิบัติราชการ กระจายอำนาจให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นพึ่งตนเองและตัดสินใจในกิจการของท้องถิ่นได้เอง ส่งเสริมให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นมีส่วนร่วมในการดำเนินการตามแผนนโยบายพื้นฐานแห่งรัฐพัฒนาเศรษฐกิจของท้องถิ่นและระบบสาธารณูปโภคและสาธารณูปการ ตลอดจนทั้งโครงสร้างพื้นฐาน

สารสนเทศในท้องถิ่นให้ทั่วถึงและเท่าเทียมกันทั่วประเทศ จัดระบบงานราชการและงานของ รัฐอย่างอื่น เพื่อให้การจัดทำและการให้บริการสาธารณะเป็นไปอย่างรวดเร็ว มีประสิทธิภาพ โปร่งใสและตรวจสอบได้ โดยคำนึงถึงการมีส่วนร่วมของประชาชน

อย่างไรก็ตามสภาพปัญหาในปัจจุบันพบว่า การมีส่วนร่วมของประชาชนในเขต เทศบาลตำบลเวียงคุก อำเภอเมือง จังหวัดหนองคาย ในการเข้าร่วมงานประเพณีและวัฒนธรรม อันดีของท้องถิ่นลดลง ประชาชน ประกอบด้วยชุมชน ซึ่งเป็นกลุ่มชุมชน ให้ความสนใจในการ เข้าร่วมงานประเพณี และวัฒนธรรมอันดีของท้องถิ่น เพื่อให้ชุมชนหลังเกิดความภาคภูมิใจใน ประเพณีอันดีงาม และรู้ถึงภูมิหลัง รวมถึง ได้ศึกษาประเพณีและวัฒนธรรมอันดีงามของ ท้องถิ่นที่ตนอาศัยอยู่ได้อย่างต่อเนื่องแท้คนน้อยลง ดังจะเห็นได้จากบันทึกรายงานการประชุมของ เทศบาลตำบลเวียงคุกร่วมกับส่วนราชการและชุมชน ในเขตตำบลเวียงคุก

ประชาชนบางส่วนเกิดการเปลี่ยนแปลงในการเข้าร่วมและรักษาไว้ซึ่งประเพณี วัฒนธรรม โดยเฉพาะการหลงใหลของวัฒนธรรมตะวันตก วัฒนธรรมเมือง เข้าครอบงำ วัฒนธรรมท้องถิ่นมากขึ้น ดังนั้นประเพณีท้องถิ่น ฮีตสิบสอง ในหลายชุมชนที่มีมาแต่เดิม ถูกเปลี่ยนแปลงปรับปรุงไปตามกระแสหลัก การจะรวบรวมคนที่เล็งเห็นความสำคัญทาง วัฒนธรรมประเพณี และดำเนินรอยตามประเพณีเดิมดังเช่นในอดีต เป็นไปได้ยากยิ่ง ประกอบ กับภาวะเศรษฐกิจและเงื่อนไข ปัจจัยเวลา ทำให้งานประเพณีถูกละเลยและเสื่อมถอย จนเกือบไม่ เหลือร่องรอยของงานบุญประเพณีที่ยิ่งใหญ่ในอดีต (เอนก อาจวิชัย. 2551 : 5) นับเป็นสภาพ ปัญหาที่ ประชาชนในชุมชน ของเทศบาลตำบลเวียงคุก ตำบลเวียงคุก อำเภอเมือง จังหวัด หนองคาย พึง ได้ตระหนักและเห็นความสำคัญของประเพณีท้องถิ่น เพื่อช่วยกันบำรุงรักษา ต่อยอดพัฒนา ประยุกต์ให้เข้ากับกาลสมัย หากไม่ดำเนินการใดๆ ประเพณีท้องถิ่น หรือ ฮีตสิบสองที่บรรพบุรุษ ได้ตกทอดไว้ให้ลูกหลาน ก็จะมีสูญสิ้นไปตามกาลเวลา

จากปัญหาและความสำคัญดังกล่าว ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษาการมีส่วนร่วมของ ประชาชนเกี่ยวกับงานประเพณีและวัฒนธรรมอันดีงามของท้องถิ่น ของเทศบาลตำบลเวียงคุก อำเภอเมือง จังหวัดหนองคาย เพื่อนำข้อมูลและสารสนเทศที่ได้จากการศึกษามาปรับปรุงการ ดำเนินการเกี่ยวกับงานประเพณี เพื่อบำรุงรักษาศิลปะ จารีตประเพณี และวัฒนธรรมอันดีงาม ของท้องถิ่น ของเทศบาลตำบลเวียงคุก อำเภอเมือง จังหวัดหนองคาย ให้มีคุณภาพยิ่งขึ้นต่อไป

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อศึกษาระดับการมีส่วนร่วมของประชาชนเกี่ยวกับงานประเพณีและวัฒนธรรมอันดีงามของท้องถิ่น ของเทศบาลตำบลเวียงคุก อำเภอเมือง จังหวัดหนองคาย
2. เพื่อเปรียบเทียบการมีส่วนร่วมของประชาชนเกี่ยวกับงานประเพณี และวัฒนธรรมอันดีงามของท้องถิ่น ในเขตเทศบาลตำบลเวียงคุก อำเภอเมือง จังหวัดหนองคาย จำแนกตามเพศ วัย ระดับการศึกษาและอาชีพ
3. เพื่อศึกษาข้อเสนอแนะเกี่ยวกับงานประเพณี และวัฒนธรรมอันดีงามของท้องถิ่น ในเขตเทศบาลตำบลเวียงคุก อำเภอเมือง จังหวัดหนองคาย

สมมติฐานการวิจัย

1. ประชาชนในเขตเทศบาลตำบลเวียงคุก อำเภอเมือง จังหวัดหนองคาย มีส่วนร่วมเกี่ยวกับงานประเพณีและวัฒนธรรมอันดีงามของท้องถิ่น โดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง
2. ประชาชนในเขตเทศบาลตำบลเวียงคุก อำเภอเมือง จังหวัดหนองคาย จำแนกตามเพศ วัย ระดับการศึกษาและอาชีพต่างกัน มีส่วนร่วมเกี่ยวกับงานประเพณี และวัฒนธรรมอันดีงามของท้องถิ่นแตกต่างกัน

ขอบเขตการวิจัย

1. ด้านเนื้อหา

ขอบเขตด้านเนื้อหาขอการศึกษาการมีส่วนร่วมของประชาชนเกี่ยวกับงานประเพณี และวัฒนธรรมอันดีงามของท้องถิ่น เทศบาลตำบลเวียงคุก อำเภอเมือง จังหวัดหนองคาย ประกอบด้วย 4 ด้าน คือ (สุดชีวัน นันทวัน ณ อยุธยา, 2551 : 17 – 18)

- 1.1 ด้านการตัดสินใจ
- 1.2 ด้านการดำเนินการ
- 1.3 ด้านการรับผลประโยชน์
- 1.4 ด้านการประเมินผล

2. ด้านประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

2.1 ประชากร คือ ประชาชนในเขตเทศบาลตำบลเวียงคุก อำเภอเมือง จังหวัดหนองคาย จำนวน 6,024 คน (สำนักทะเบียนเทศบาลตำบลเวียงคุก. 2554 : 7)

2.2 กลุ่มตัวอย่าง คือ ประชาชนในเขตเทศบาลตำบลเวียงคุก จำนวน 375 คน โดยการใช้การคำนวณขนาดกลุ่มตัวอย่างจากสูตรของ ยามาเน (Yamane. 1973 : 727) โดยทำการสุ่มตัวอย่างแบบแบ่งชั้นภูมิ (Stratified Sampling) เพื่อกระจายให้ตัวอย่างที่ได้รับเลือกมีโอกาสเป็นตัวแทนของทุกชั้น แล้วสุ่มอย่างแบบง่ายเพื่อให้ได้จำนวนกลุ่มตัวอย่างตามสัดส่วนของขนาดกลุ่มตัวอย่างและกลุ่มประชากร

3. ด้านตัวแปร

3.1 ตัวแปรต้น ได้แก่

3.1.1 เพศ

3.1.2 วัย

3.1.3 การศึกษา

3.1.4 อาชีพ

3.2 ตัวแปรตาม คือ การมีส่วนร่วมของประชาชนเกี่ยวกับงานประเพณี และวัฒนธรรมอันดีงามของท้องถิ่น เทศบาลตำบลเวียงคุก อำเภอเมือง จังหวัดหนองคาย 4 ด้าน คือ (สุดชีวัน นันทวัน ณ อรุณยา. 2551 : 17 – 18)

3.2.1 ด้านการตัดสินใจ

3.2.2 ด้านการดำเนินการ

3.2.3 ด้านการรับผลประโยชน์

3.2.4 ด้านการประเมินผล

4. ด้านระยะเวลา

ระหว่างเดือน กุมภาพันธ์ - มีนาคม 2555

นิยามศัพท์เฉพาะ

เพื่อความเข้าใจที่ถูกต้องในความหมายของศัพท์ที่ใช้ในการทำวิจัยจึงใช้คำนิยามศัพท์ ดังนี้

1. ประเพณีท้องถิ่น หมายถึง กิจกรรมหรืองานเทศกาลที่ประชาชนในท้องถิ่นเขตอำเภอเมืองหนองคาย ร่วมกันปฏิบัติสืบต่อกันมาตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน ซึ่งเรียกว่า ประเพณี 12 เดือน หรือฮีต 12 หรือจารีต 12 เดือน คือ เดือนอ้าย (เดือน 1) บุญเข้ากรรม บวชชีพรามณ์ ปฏิบัติกรรมนุ่งขาวห่มขาว เดือนยี่ (เดือน 2) บุญคูณลาน (การถวายเป็นทาน) เดือน 3 บุญข้าวจ้ หรือประเพณีทำบุญวันมาฆบูชา เดือน 4 บุญแหวด หรือบุญมหาชาติ เดือน 5 บุญสงกรานต์ เดือน 6 บุญบั้งไฟ เดือน 7 บุญซำชะ หรือบุญซำระ (การชำระทำความสะอาดบ้านเรือน ทำบุญกลางหมู่บ้านก่อนเข้าพรรษา) เดือน 8 บุญเข้าพรรษา เดือน 9 บุญข้าวประดับดิน (ห่อข้าวน้อย) เดือน 10 บุญข้าวสาก (ห่อข้าวใหญ่) หรือบุญถวายเป็นทาน เดือน 11 บุญออกพรรษา ประเพณีแข่งเรือ เดือน 12 บุญกฐิน ทอดผ้าป่า

2. การมีส่วนร่วม หมายถึง การเข้าไปมีส่วนร่วมได้รับ หรือมีส่วนเสียผลประโยชน์ ในกิจกรรมต่างๆ ในองค์กร การบริหารทรัพยากร การบริหารที่เป็นส่วนบุคคลในแต่ละระดับ การปฏิบัติ เช่น มีส่วนในกระบวนการวางแผน การจัดองค์กร การสั่งการ และควบคุมการปฏิบัติอย่างเต็มความสามารถ ทั้งในทิศทางเพื่อการปฏิบัติด้านเดียว หรือการนำเสนอความคิดเห็น ในการดำเนินการตามกระบวนการนั้น

3. การมีส่วนร่วมของประชาชนเกี่ยวกับงานประเพณี และวัฒนธรรมอันดีงามของท้องถิ่น หมายถึง กระบวนการมีส่วนร่วมของประชาชนทุกภาคส่วนในการมีส่วนร่วมเกี่ยวกับงานประเพณี และวัฒนธรรมอันดีงามของท้องถิ่น เพื่อสืบสาน รักษาและดำรงไว้ให้คงอยู่ยาวนานเท่านั้น

3.1 ด้านการตัดสินใจ หมายถึง การที่ประชาชนที่อาศัยอยู่ในเขตเทศบาลตำบลเวียงคุกอำเภอเมือง จังหวัดหนองคาย เข้าร่วมประชุม เพื่อเสนอปัญหา ความต้องการ ความคิดเห็นในการกำหนดแนวทางการพัฒนา ร่วมเสนอ โครงการ กิจกรรม และร่วมทำแผนพัฒนา ร่วมจัดทำประชาคม ร่วมแก้ไขความขัดแย้งและเสนอแนวทางแก้ไขปัญหาร่วมเป็นกรรมการ ร่วมเป็นกรรมการตัดสินใจในกิจกรรมเกี่ยวกับงานประเพณีและวัฒนธรรมอันดีงามของท้องถิ่น

3.2 ด้านการดำเนินการ หมายถึง การที่ประชาชนที่อาศัยอยู่ในเขตเทศบาลตำบลเวียงคุกอำเภอเมือง จังหวัดหนองคาย ร่วมเป็นผู้ดำเนินการ ประสานงาน ร่วมสนับสนุนวัสดุ

อุปกรณ์ แรงงาน ร่วมมือปฏิบัติตามนโยบายแผนงาน โครงการกิจกรรมที่งานประเพณีและ วัฒนธรรมท้องถิ่นเทศบาลได้จัดขึ้น ร่วมลงมือปฏิบัติหน้าที่ตามที่ได้รับมอบหมาย เช่น การเป็นกรรมการที่ปรึกษา การเป็นเจ้าหน้าที่อำนวยความสะดวกจัดงาน การเป็นผู้ประสานงานกับ หน่วยงานอื่น การอำนวยความสะดวกแก่ประชาชนที่มาร่วมงาน เป็นต้น

3.3 ด้านการรับผลประโยชน์ หมายถึง การที่ประชาชนที่อาศัยอยู่ในเขตเทศบาล ตำบลเวียงคุก อำเภอเมือง จังหวัดหนองคาย ได้รับสนับสนุนงบประมาณ ร่วมได้รับประโยชน์ จากเงินรางวัลในการจัดกิจกรรม ร่วมได้รับประโยชน์จากการเข้าร่วมงานประเพณีและ วัฒนธรรมอันดีงามของท้องถิ่น รวมไปถึงการ ได้รับรายได้และผลประโยชน์จากนักท่องเที่ยว

3.4 ด้านการประเมินผล หมายถึง การที่ประชาชนที่อาศัยอยู่ในเขตเทศบาล ตำบลเวียงคุก อำเภอเมือง จังหวัดหนองคาย เข้ามามีส่วนร่วมเป็นกรรมการประเมินโครงการ ร่วมประเมินผลการจัดกิจกรรม ร่วมเป็นกรรมการควบคุมตรวจสอบการจัดงาน และร่วม ตรวจสอบความโปร่งใสของการบริหารงานงบประมาณ ในจัดงานประเพณีและวัฒนธรรมอัน ดีงามของท้องถิ่น

ประโยชน์ที่ได้รับจากการวิจัย

ข้อสารสนเทศที่ได้นำไปใช้เพื่อเป็นแนวทางส่งเสริม การมีส่วนร่วมของประชาชน เกี่ยวกับการงานประเพณี และวัฒนธรรมอันดีงามของท้องถิ่น ของเทศบาลตำบลเวียงคุก ตำบลเวียงคุก อำเภอเมือง จังหวัดหนองคาย